

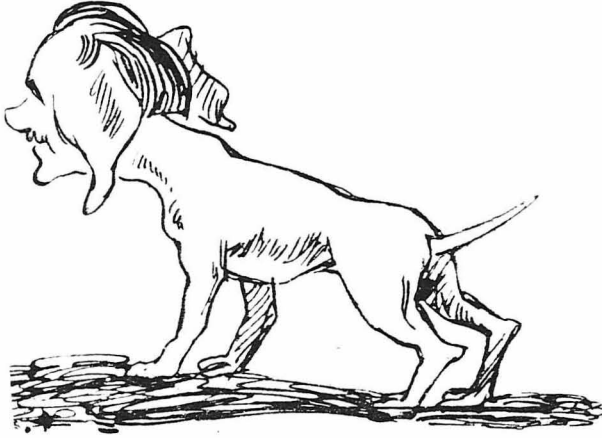
ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

ΜΕ ΠΟΙΟ ΖΩΟΝ ΣΥΓΓΕΝΕΥΕΤΕ;...

Ένα από τα καλύτερα Αμερικανικά φιλολογικά και καλλιτεχνικά περιοδικά είχε τελευταία την πρωτότυπη έμπνευσι να σκετάσει τους Αμερικανούς λογίους και καλλιτέχνες, λαμβάνοντας υπ' όψιν τὸ ζῶον μὲ τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε περισσότερο καθένας ἀπὸ αὐτοὺς.

Τὸ «Μπουκέτος» λαμβάνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἀμερικανικιστὴν αὐτὴν καμπάνιαν σκέφθηκε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο, ἀπευθίνοντας πρὸς τοὺς Ἕλληνας λογίους καὶ καλλιτέχνες τὴν ἀκόλουθὴ ἐρώτησι :

— «Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν οὖς τὰς ψυχικὰς οὐς ἰδιότητας, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας σας, ἀπαντήσατέ μας οὐς παρακαλοῦμεν θερμῶς, μὲ ποῖο ζῶον νομίζετε ὅτι συγγενεῦετε ;»

Στὴν ἐρώτησί μας αὐτὴ οἱ λόγοι, καὶ καλλιτέχναι μας ἀπήντησαν μὲ προθυμίαν. Πρῶτος ὁ λογοτέχνης κ. Ἡλίας Βουτιερίδης μᾶς γράφει : «Σ' ἐποχῇ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀποζωώθησαν, τὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου» ἔρχεται στὴν ὥρα του. Κι' ἂν εἴμαστε ἀληθῆναι, ὅσα ἔπρεπε ὀλοῦν νὰ εἰποῦμε, ὅτι οἱ ψυχικὰς μας ἰδιότητες συμπίπτουν μὲ τὰ ἐνστικτικὰ ζῶων ὅπως ὁ λύκος, ἡ τίγρις, ἡ ὄαϊνα, ἡ ἀλεπού, ἡ γάτα, ὁ κροκοδείλιος καὶ ἡ μαϊμού! Μὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντα ἐγωϊστὴς καὶ βρίσκει, ὅτι ἡ ψυχὴ του ἔχει προτερήματα μόνον ὅσιν ἐκεῖνα ποὺ ξεχωρίζουν τὰ πῶς εὐγενικὰ ζῶα. Γιὰ τοῦτο κι' ἐγὼ, ἐξετάζοντας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρωτήματος τοῦ «Μπουκέτου» τὰς ψυχικὰς μου ἰδιότητες βρίσκω ὅτι ἓνα μέρος τους συμπίπτει μὲ τὰ ἐνστικτικὰ τοῦ σκυλιοῦ. Μοιάζω μὲ τὸ σκυλί στὴν πιστοσύνη καὶ στὴν ἀγάπην. Ὅπως αὐτό, εἶμαι πιστός καὶ τὴν ψυχὴν μου τὴν γερμίζει ἡ ἀγάπη. Μὰ τοῦ μοιᾶζω καὶ σὲ κάτι ἄλλο. Ὅταν ρίχνω γύρω μου τὸ μᾶτι, καὶ βλέπω νὰ παραπονοῦνται οἱ ψυχικὰς μου αὐτὰς ἰδιότητες καὶ νὰ φέρνουν σὲ πολλὰ χεῖλη τὸ γέλοιο, ὅσιν τὸ σκυλί τὸ φθισμένο, δάξω τὴν οὐρὰν μου ἀνάμεσα στὰ σκαλιὰ κι' ὅπου φύγγ-φύγγ...!»

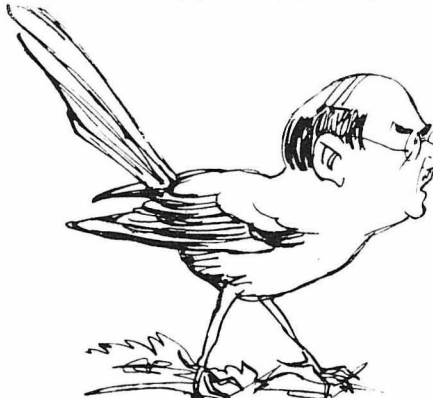
Δεύτερος ὁ λογογράφος κ. Ἀριστοῦ Κιλιπίνης μᾶς ἀπαντᾷ : — «Μιτῶν ὅτι εἶναι ἡμῶν οiseau de passage. Ἡ «διαρκὴς νοσταλγία» ποὺ μὲ χαρακτηρίζει φαντάζομαι ὅτι μόνον μὲ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῶν πουλιῶν αὐτῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τῆς χελιδόνος δύναται νὰ συμπίπτῃ...»

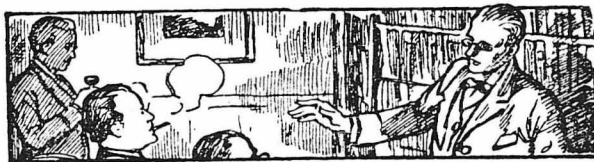
Τρίτος ὀφειρτικός συγγραφεὺς κ. Ι. Δεληκατερίνης μᾶς γράφει : «Νομίζω ὅτι μοιάζω μὲ τὸ λαγὸν, γιὰ τὴν πάσχω ὅσιν κι' αὐτὸν ἀπὸ ἀνθρωποφοβίαν. Βγαίνω ἀπὸ τὴν φωλιὰν μου γιὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς— ὅπως αὐτὸς— τεντώνω τὰ αὐτιά μου εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ ὡς ἀντιλήψῃ ὅτι ὁ θόρυβος αὐτὸς ἀποδέλπει ἐμένα, τρέμει ἡ καρδιά μου... ὅσιν τοῦ λαγοῦ καὶ τρέχω νὰ κρυφθῶ πάλι στὴν κρύπτην μου. Γι' αὐτὸ ἀπορῶ πῶς μὲ ἀνακαλύπτουν τὰ λαγωνικά τοῦ «Μπουκέτου».

Τέταρτος ὁ ποιητὴς κ. Γ. Δροσίνης μᾶς ἀπαντᾷ : — «Ὁ πῶς ξένος καὶ πῶς ἀγνώριστος ἄνθρωπος γιὰ τὸν καθένα εἶναι ὁ ἑαυτὸς του. Ἄν κιντᾶξω ὅμως μέσα μου, θάρρῶ πῶς βρίσκω κάτι νὰ συγγενεῦῃ μὲ θάλασσοπούλι, ἐξῆρα ἂν' ὅλα τὰ ζωντανὰ τῆς στεριάς. Γιὰ τὴν λατρεύω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ποδοῦσα γιὰ πάντα νὰ ζῶ σ' ἓνα ἔρημικὸ ἀκρογᾶλι καὶ ν' ἀρμενίζω ἀπάνω σ' ἀφρισμένα κύματα τῆς.

Στοὺς «Χαιρετισμοὺς τῆς θάλασσας» εἶχω πῆ :
Ἄπ' ἡς μεγάλης ἡς ἀγάπης μου εἰς' ἐσὺ, τῆς θάλασσας ἀγάπην.— Τῆς Ὀμορφιάς ἀγαπημένην ἐσὺ στὰ μᾶτια μου,
Τῆς στεριανῆς ζωῆς παρηγοῆτρα ἐσὺ, κι' ἐλπίδα ποθητὴ τοῦ λιτωμοῦ... Τῆς θάλασσας ἀγάπην, πρώτην μου καὶ στεροὴν εἰς' ἐσὺ».

Ὁ λογογράφος κ. Τίμος Μωραϊτίνης μᾶς γράφει σχετικῶς : — «Φαντάζομαι πῶς ἂν δὲν εἶχε τὴν κακὴν ἐμπνευσιν ὁ Θεὸς νὰ μὲ κάμῃ ἄνθρωπον, θὰ μ' ἔκαμνε ἀσφαλὸς γαϊδάρον! Καὶ αὐτὸ ἂν τὸ ἐσκέπτετο καὶ τὴν ὥραν ἀκόμη ποὺ μὲ εἶχεν ἀρχίσει, θὰ τὸ ἔκαμνε, γιὰ τὸ δὲν θὰ

ΤΑ ΡΕΚΟΡ

ΠΡΩΤΗ Η ΓΑΛΛΙΑ

Συνθήσαμε ως τώρα νάχουμε τη γνώμη πως ό, τι μεγάλο και τεράστιο υπάρχει στον κόσμο, τό έχει ή 'Αμερική. Και όμως από τη στατιστική που δημοσιεύουμε παρακάτω φαίνεται ολοζώνταρα ότι τό ρεκόρ των πρωτειών τό έχει ή Γαλλία. 'Έχει παραδειγματικούς χρόνι :

- 1) Τό ύψηλοτερο μνημειον του κόσμου. Τόν πύργον του 'Αιφελ, ύψους 300 μέτρων.
- 2) Τό μεγαλύτερο μεταλλικό υδραγωγείο. 3) Τις ταχύτερες ατμάμαξες, που διανύουν 98 χιλιόμετρα την ώρα.
- 4) Τό ταχύτερο ηλεκτρικό τραίνο.
- 5) Τό μεγαλύτερο λιμάνι από τοιμεντό, στο Σαιν Πιερ ντε Βωρβαί.
- 6) Τό μεγαλύτερο αεροδρόμιο, τό Μπουρζέ.
- 7) Τό μεγαλύτερο αεροδρόμιο, στο 'Ορλύ.
- 8) Τό μεγαλύτερο κούρσιον (στο Βαλέριον δρος, δυνάμειος ενός διασκευαστηρίου κρηίων...)
- 9) Τό ταχύτερο πολεμικό θωρηκτό, τό Ν τ υ κ ε ν.
- 10) Τό μεγαλύτερο σταθμό ασφύματου, στο Σαιν - 'Ασις.
- 11) Τό ταχύτερο αεροπλάνο του κόσμου. Και τέλος, τό μεγαλύτερο ατμόπλοιο που κατασκευάσθη μέχρι σήμερα, την 'Ν η σ ο ν τ-η ς Γ α λ λ ί α ς, χωρητικότητες 42. 000 τόννων.

ΟΜΠΡΕΛΛΑ... ΜΕ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Τί κακό που είνε, αλήθεια, όταν φυσάει δυνατά και ή βροχή κέφθη ποτάμι να βγαίνει μια γυναίκα στους δρόμους χυμένη κάτω από μια ανυπόφορη ομπρέλλα που της σκεπάζει τό ομορφό της πρόσωπο και δέν την αφήνει να δει εμπρός της και να προσφυλαχθή από ένα αμάξι ή ένα αυτοκίνητο !..

Γά ολους αυτούς τους λόγους μια χαριτωμένη καλλιτέχνης που κινηματογράφου, ή Ζοσεφίνα Ντόνυ, υπέδειξε και της έφτιασαν πολύ δύσκολα από παρακλήσεις και συμβουλές. Είδετα με τί δυσκολία εδράθηκα να γράψω στο «Μπουκέτο» :

Αδελφοί της γνώμης φαίνεται πως είνε και οι σκιτογράφοι των περιοδικων και των εφημερίδων, και γι' αυτό σε κ'άθε σκίτσο που μου φτάνουν προσπαθούν να δώσουν μια έκφραση που να ένθυμίζη δια τα ζώα και να μη ένθυμίζη μόνον έμένα...»

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Θ. Συναδινός γράφει :
'Αν ή Κίσα δέν είχε τό προτέρημα να κλέβη και έχώ τό ελάττωμα να μη ξέρω, αλλά και οδτε να μπορώ δυστυχώς να κλέβω, ή Κίσα είνε τό ζώον εκείνο, που αισθάνομαι να φερονίζη μέσα στο είναι μου. 'Η Κίσα χαχάνιζε, γαυγίζε και σφυρίζε θαυμάσια. Τήν ζωή μου Ισαμ σήμερα δέν την έπέρασα παρά γαυγίζοντας τους παλιανθρώπους και χαχανίζοντας μπροστά στις ψεύτικες αξίες που έστησε για ένδαλμά της ή κοινωνία και τις προκυνάει. Τό τελευταίον χαχάνισμά μου ήταν θανατιάδασα στο θεατρικό πρόγραμμα ενός πρωτότυπου ελληνοικού έργου αναθερμισούμενο από τον ίδιο συγγραφέα του, που καθώς έγραφε σ' ένα περιοδικό ένας άλλος συνάδελφός του, αυτός μαζί με κάποιον άλλον είνε οι δύο κορυφαίοι θεατρικοί συγγραφείς στην 'Ελλάδα. 'Εξήγησα και εδιάβασα τό περιοδικό και είδα πάλιν εκεί να γράφεται από τον συγγραφέα που άπάντειμι διπλάματα κορυφαίότητος—άν έπιτρέπεται ή λέξις—πώς κατά που του έλαγε ο συγγραφέας του πρωτοτύπου έργου, αυτός και κάποιος άλλος είνε οι δύο κορυφαίοι θεατρικοί συγγραφείς στην 'Ελλάδα.. 'Έτσι ο ένας έπεισε τον άλλο πως είνε κορυφαίοι !

'Ακούω την Κίσα αυτή τη στιγμή μέσα μου να χαχάνιζη και να σφυρίζη.

'Εβδόμο τέλος ο λογογράφος κ. Παύλος Νιρβάνας, μάς άπαντά τό :
— «Κανένας, συνήθως δέν καταδέχεται να είνε τό ζώον, που τον έπλασαν ή Φύσις. Γι' αυτό υποθέτω ότι στην έρευνά σας θα βρεθήτε άποκλειστικώς, μεταξυ λέντων, άετων και θμορσιδων ζώων. Πρέπει όμως να εμβεθα ειλικρινείς. Και έπειδή μόνος του κανείς του είνε δύσκολον έπωσθήποτε να διακρίνη τό ζώον που κρύβεται μέσα του, για να σάς άπαντήσω προτιμώ να στηριχθώ στην αντίληψη ενός έσου κριτικού μου που χαρακτηρίζει την φιλοσοφία μου, ως «έγκαρτεροίνα πασαιμομόν». Λοιπόν ή φιλοσοφία αυτή είνε ως γνωστόν, ή φιλοσοφία του γαϊδάρου. Δέχομαι, έπομένως, καρτερικώς τό σαρφέρι, που δέν έπαυσα ποτέ, άλλως τε να τό φέρω σε όλη μου τη ζωή».

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΒΕΣΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ !..

Οί φαρσέρ του παλίου καλού καιρού. Τό πάθημα του Ντυπονσέλ. Τά άγγελτήρια της κηδείας του. 'Η 'Όπερα πεν-θεϊ !.. Οί τεθλιμένοι φίλοι. Παρεγγήσεις επί παρεγγήσεων. Τό πουργευάρ των θαλλάδων..

Οί νέοι της προπαιδευτικής γενεάς, δέν ήταν σοβαροφάνεις «μπλαζέδες», όπως οι σύγχρονοι. Διασκεδάζαν, γλεντούσαν, εύθυμοσαν, άστεινόντουσαν, με μια λέξη ήταν όλο ζωή και παιτα. 'Η μεγαλύτερα όμως διασκεδάσις της τότε νεολαίας—της «ροσής νεολαίας και των μουσικών κύκλων», ήταν ή διάφορες φάρσες τις οποίες έπαιζαν εις βάρος διαφόρων προσωποτήτων της εποχής των.

Θάφηνηθώσι σήμερα μίαν από τις πιο έξωφρενικές φάρσες του καιρού έκαινον την όποια έπαιξε μια εύθυμη παρκα άποτελούμένη, οσμαιοσατε, από νέους που άγορήθωσα διεκρίθησαν στην έπιστήμη, στα γράμματα και στην πολιτική... και της όποιος θύμα υπήρξεν ο τότε Διευθυντής της Παρισίης «'Όπερας» Ντυπονσέλ.

Μιά μέρα, λοιπόν, οι τοίχοι των Παρισίων εκάλυφθησαν ξαφνικά από τεράστιες «φάρσες», επάνω στις όποιες ήταν τυπωμένη με τεράστια γράμματα ή έξης φράσις : «Ο ΝΤΥΠΟΝΣΕΛ ΑΠΕΘΑΝΕ ! Δέν υπήρχε γωνία, μάντρα, οικοδόμημα, επάνω στους τοίχους των όποιων να μη έχη κολληθή ή πένθημα αυτή άναγγελία. 'Ο Ντυπονσέλ ήταν γνωστότατος παρισίος τύπος, και, φυσικά όλοι οι γνωστοί του έταράχθησαν μόλις διάβασαν τό παράξενο άγγελτήριο του θανάτου του. 'Ο ίδιος δέ, μη δυνάμενος να φαντασθή από που προήρχετο όλη αυτή ή άναστάσις, τά ειπε κρηολικτικώς χαμένα !

'Η φάρσα όμως δέν έσταμάτησε έως εδω. Την άλλη μέρα τό πρωτό πρωτό, στην είσοδο της 'Όπερας δώδεκα υπάλληλοι κάποιας εταιρίας κηδεών, έστησαν σκαλωσιών κ' έντυναν με μαύρος τεράστιες κουρτίνες την μεγάλη έξώπορτα της. 'Επίσης έστέλιζαν πένθημα και δόκλωση την πρόσφί της. Κατόπι όμως άφου έκάρθρωσαν στις κουρτίνες τεράστια νεκροφάμα μήτχανε εν σώματι μέσα στο κτίριο. Δέν είχαν προορώσει όμως πολλά βήματα όταν είδαν να έρχεται προς αυτούς ένας ήλικιωμένος κύριος με γυαλιά.

- Μπορείτε να μάς πητε κύριε, του είπεν ο επί κεφαλής των υπάλληλων σταματώντας τον, που βρίσκειται ο νεκρός ;
- Ποιός νεκρός ;
- 'Ο νεκρός του μακαρίτου Ντυπονσέλ, διάβολε !
- 'Ο νεκρός του Ντυπονσέλ ; επανέλαβεν ο κύριος με τά γυαλιά κατάπληκτος.

- Μάλιστα του μακαρίτη.
- 'Όσο βρίσκετε ότι... είμαι μακαρίτης ;
- Σετς σχι ; 'Ο Ντυπονσέλ... !
- Μά... έγώ είμαι ο Ντυπονσέλ ! Ποιός ος ; έγέλασε πάλι ;
- Είσ'ος ο Ντυπονσέλ, διευθυντής της 'Όπερας ; επανέλαβεν εκείνο.
- 'Ακριβώς.

— 'Εν τοιαύτη περιπτώσει έρ' όσον είσθε ο Ντυπονσέλ, έχουμε διαταγή να σάς... κηδύσουμε !
— Να μη κηδύσετε ; 'Ετρολλιάθηκα, άγαθητό μου ;
'Η υπόδειξις άρχως να λαμβάνη ύναόσση τροπή. Οί υπάλληλοι ήταν έτοιμοι να έπιτεθούν εναντίον του κ. Ντυπονσέλ νομίζοντας ότι τους εκορύδιεν άρ' έτέρου δέ ο διευθυντής της 'Όπερας είχε κωριενθή από ένα νευρικό γέλιο νομίζοντας ότι έπρόκειτο περί χαμψιάς νέας παρεγγήσεως.

'Εξάρσα όμως είδε να τον πλησιάζουν διάφοροι φίλοι του και γνωστοί του ντυμένοι κατάμαυρα με ελλικρινή θλίψη ζωογραφισμένη στο πρόσωπό των. Οί φίλοι του μόλις τον αντίκρισαν τα έχασαν περισσότερο άπ' αυτόν.

- Τι ! Είλοι σύ, άγαθητό μου Ντυπονσέλ ! έφώναξαν όλοι μ' ένα στόμα. Ζεις λοιπόν ; Δέν πέθανες ;
- Καθώς βλέπετε ζω και βασιλεύω ! άπάντησεν ο υποτιθέμενος μακαρίτης, βλέποντας ότι ή φάρσα συνεχίζετα.

— Μά τότε τί ομνώνουν αυτά τά άγγελτήρια της κηδείας σου που ελάβαμε χθές ; μέχρις ότου ο κ. Ντυπονσέλ συνέληθι και εξηγηθή, ή αβθουσα που εύρισκετο είχε γεμισεί από πλήθος κόσμου που, με ύφος ανάλογο με την περίσταση, έρχοταν να έκφραση τά συλλυπητήριά του. 'Ο Ντυπονσέλ θέλοντας να προλάβη τό κακό εδήγησε ότι πρόκειται περί φάρσας. Και τότε κατάλαβαν όλοι ότι είχαν πείσι θύματα φαρσού κ' άρχισαν να γελούν. 'Ο...μακαρίτης τους έμυμήθη θέλοντας να δείξη ότι δέν είχε πειραχθεί από τό άστείο αυτό, τους εκάλεισε μάλιστα όλους σε γεύμα.

'Ενώ όμως όλοι γελοΐσαν και εύθυμοσαν με τό έπισόδιο, οι μόνι που έφαινον στενοχωρημένοι από την τροπή που είχαν λάβει τά πράγματα ήταν οι...υπάλληλοι της 'Εταιρίας κηδεών. Είχαν χάσει άδικως την ήμέρα τους, είχαν τό μεροκάματό τους, και ο άρχηγός τους, ανέλαβε να πάη να έκφραση τά παράπονά του στον κ. Ντυπονσέλ.

- Και τί θέλετε να σάς κάνω εγώ ; του άπήντησεν αυτός. Φταίω εγώ δάν δέν πέθανα !
- 'Ελάτε στη θέση μας, κύριε...Είμαστε φτωχοί άνθρωποι... !
- 'Ενας πεθαμένος περισσότερο, ένας λιγότερο, είπε ο Ντυπονσέλ, δέν γεννάται ζήτημα !
- Δέν πρόκειται για τον πεθαμένο, κύριε...Πρόκειται για τό πουργευάρ... 'Από αυτό συντηρούμεν την οικογένειά μας...επανάλαβαν οι υπάλληλοι.

Κ' άφου τους έρώτησε ο Ντυπονσέλ πόσο ήταν ή διατίμηση, έβγαλε και τους έδωκε τριάντα φράγκα, τά έξοδα δηλαδή της... κηδείας του χωρίς να πεθάνη !..